

Utrecht, maart 2021

Lieve Frank,

Toch wel apart om na een hele lange tijd weer eens een brief te ontvangen. Ik merk dat ik heel zenuwachtig ben om iets terug te schrijven. Ik ben niet echt een schrijver en dat maakt me erg onzeker. Maar goed, laten we gewoon beginnen. Hier de beschrijving van hoe ik dat moment heb ervaren.

Ik loop weer naar boven naar het kantoor, de tranen die zojuist over mijn wangen vloeiden probeer ik snel weg te vegen. De hele dag ben ik bezig met het verbloemen van hoe ik mij voel, al weet ik ergens dat jij dat zeker wel doorhebt. Ik wil er niet aan toegeven dus stop ik het steeds ver weg. Het lukte net alleen echt niet meer dus vluchtte ik even naar buiten.

Lopend in de gang denk ik 'oké, kom op Carlijn nu ga je even supergezellig doen'. Het kost me meer moeite dan ik dacht, het is even op. Toch loop ik verder en probeer nog met een glimlach naar binnen te lopen. Je kijkt me recht in mijn ogen aan en ik word er erg ongemakkelijk van. Benieuwd naar wat je op dit moment denkt en hopen dat je niks door hebt loop ik snel verder. Verlangend naar de onzichtbare cape die in Harry Potter te zien is, gewoon heel eventjes onzichtbaar zijn.

Zittend aan de kop van de tafel staar ik even voor me uit. De gezelligheid in de ruimte maakt mij een beetje ongemakkelijk. Ergens bespeurt er een beetje jaloezie in me. Waarom lukt het niet ook hiervan te genieten en gewoon mee te doen met de gesprekken die gevoerd worden?

'Is het niet beter als ik gewoon naar huis ga, ik ben iedereen alleen maar tot last hier' denk ik nog. En wat maakt dat ik hier toch wil blijven zitten? Een tweestrijd maar ik besluit nog even te blijven, omdat het ergens ook wel fijn is.

Ik pak mijn telefoon en ga mijn fotogalerij bijwerken, snakkend naar een klein beetje structuur. Iets waar ik erg naar opzoek ben want in mijn hoofd is het even ver te zoeken. Het is een simpele handeling, maar het kost veel moeite want mijn gedachten gaan snel. En zonder dat ik het echt goed door heb verdwaal ik erin.

Na het lezen van jouw brief schrik ik een beetje, heb je echt zoveel gezien? Ik was me totaal niet bewust dat mijn voet zo hard tekeering en ook niet dat je naar me keek. Dit maakt voor mij wel weer duidelijk dat mensen soms meer zien dan je zelf denkt. En ook wel mooi om op deze manier te reflecteren op de situatie, via een briefwisseling. Dankjewel hiervoor!

*Liefs,
Carlijn Mol*

